

การศึกษาเรื่อง "การสื่อสารและการขัดเกลาทางสังคมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" เป็นการศึกษาถึงบทบาทของตัวแทนที่ให้การสื่อสารเพื่อขัดเกลาทางสังคมในด้านคุณธรรมจริยธรรม อีกทั้งศึกษาถึงระดับคุณธรรมจริยธรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารผ่านตัวแทนที่ให้การขัดเกลาทางสังคมกับระดับคุณธรรมจริยธรรม และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังกับระดับคุณธรรมจริยธรรม ของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) แบบวัดผลครั้งเดียว (One-Shot case study) โดยใช้แบบสอบถามแบบมีโครงสร้างแน่นอนเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ สถิติ t-test และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ซึ่งหากพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มก็จะทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อนด้วยวิธีของ Scheffe เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่

ผลการศึกษาพบว่า

1. ครอบคลุมเป็นตัวแทนที่มีบทบาทในการสื่อสารเพื่อขัดเกลาคุณธรรมจริยธรรมสูงที่สุดถึง 3 ด้านคือ ด้านการมีสัมมาคารวะ ด้านความเอื้อเฟื้อ และด้านความกตัญญูกตเวที ส่วนตัวแทนทางศาสนามีบทบาทสูงสุดในการสื่อสารเพื่อขัดเกลาคุณธรรมจริยธรรมด้านการยึดบาปบุญ และสถานศึกษามีบทบาทในการสื่อสารเพื่อขัดเกลาทางสังคมมากที่สุดในด้านความซื่อสัตย์

2. มีเพียงความเชื่อเพื่อเท่านั้นที่กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในระดับสูง ส่วนการยึดบาปบุญ ความกตัญญูทเวที ความซื่อสัตย์ และการมีสัมมาคารวะ กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างตัวแทนต่าง ๆ ที่ให้สื่อสารเพื่อขัดเกลาคุณธรรมจริยธรรมแก่นิสิตนักศึกษา พบว่า มีเพียงความเชื่อเพื่อเท่านั้นที่ตัวแทนที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเชื่อเพื่อที่ต่างกันของนิสิตนักศึกษา คือ นิสิตนักศึกษาที่ได้รับการสื่อสารขัดเกลาจากตัวแทนทางศาสนามีระดับความเชื่อเพื่อสูงกว่่านิสิตนักศึกษาที่ได้รับการสื่อสารขัดเกลาจากกลุ่มเพื่อน ในขณะที่คุณธรรมจริยธรรมอื่น ๆ อันได้แก่ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความกตัญญูทเวที และการยึดบาปบุญ พบว่า ระดับคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาซึ่งได้รับการสื่อสารเพื่อขัดเกลาจากตัวแทนต่าง ๆ ทั้ง 5 ตัวแทนอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน

4. ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยภูมิหลังกับระดับคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษา พบว่า

4.1 เพศที่ต่างกันมีผลต่อระดับความซื่อสัตย์ของนิสิตนักศึกษา คือ เพศหญิงมีระดับความซื่อสัตย์สูงกว่่าเพศชาย ส่วนคุณธรรมอื่น ๆ อันได้แก่ การมีสัมมาคารวะ ความเชื่อเพื่อ ความกตัญญูทเวที และการยึดบาปบุญ เพศที่ต่างกันไม่มีผลต่อระดับคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษา คือ หญิงและเพศชายมีระดับการมีสัมมาคารวะ ความเชื่อเพื่อ ความกตัญญูทเวที และการยึดบาปบุญไม่แตกต่างกัน

4.2 มหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับคุณธรรมจริยธรรมที่แตกต่างกันทั้ง 5 คุณธรรมจริยธรรม

4.3 ประเภทของมหาวิทยาลัยมีผลต่อระดับคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาในด้านความซื่อสัตย์ ความเชื่อเพื่อ ความกตัญญูทเวที และการยึดบาปบุญ โดยที่นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐจะมีระดับคุณธรรมจริยธรรมเหล่านี้สูงกว่่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน แต่ก็อยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกันมาก ในขณะที่การมีสัมมาคารวะนั้น พบว่า ประเภทของมหาวิทยาลัยไม่มีผลต่อระดับการมีสัมมาคารวะของนิสิตนักศึกษา คือนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนมีระดับการมีสัมมาคารวะที่เท่ากัน

4.4 ชั้นปีที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อระดับคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาทั้ง 5 ประเภท เพราะนิสิตนักศึกษาทุกชั้นปีมีระดับคุณธรรมจริยธรรมทั้ง 5 ประเภทไม่แตกต่างกัน

4.5 ระดับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวที่ต่างกัน ไม่มีผลต่อระดับคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาทั้ง 5 ประเภท เพราะนิสิตนักศึกษาในทุกะดับรายได้ต่างมีระดับคุณธรรมจริยธรรมทั้ง 5 ประเภทไม่แตกต่างกัน